
SAARISTOLAISPOLIISI 3

ANNA IHRÉN

MURHA
KESÄYÖSSÄ

Anna Ihrén

Murha kesäyössä

Saaristolaispoliisi, osa 3

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Mikael Lehdés

Saga Egmont

Murha kesäyössä

Suomentanut: Saga Egmont

Editoinut: Mikael Lehdes

Alkuteos: *Mord i ljusa natten*

Alkuteoksen kieli: ruotsi

Cover image: Shutterstock & Unsplash

Cover design: Emma Björklund

Copyright © 2025, 2026 Anna Ihrén ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727321424

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Oli kesän ensimmäinen trooppinen yö. Hikipisarat noruivat naisen kaulalta hänen rintojensa väliin, kun hän tarttui miestä kädestä ja näytti tälle reitin kallioiden yli. Nainen löysi helposti kaikki kallioiden välissä kulkevat näkymättömät polut niin valossa kuin pimeässäkin. Horisontista kajastivat heinäkuun aamuyön ensimmäiset kultaiset säteet. Aurinko valaisisi maiseman pian, joten he kiiruhtivat ehtiäkseen ajoissa. He olivat yksin, eikä kukaan ollut nähnyt heidän hiipivän Torskrännanille, mutta jo muutaman tunnin kuluttua uimaportaat täyttyisivät uteliaista turisteista ja aamu-uimareista.

Mies laittoi päälle puhelimensa taskulampun. Kallion kahtia jakava poukama loisti kuin turkoosi uima-allas. Mies päästi irti naisen kädestä ja riisui paitansa ja shortsinsa. Nainen halusi uida miehen kanssa. Olla tämän lähellä. Miehen vahva, hoikka vartalo oli ehtinyt jo ruskettua, ja hänen hampaansa loistivat valkoisina yön pimeydessä. He olivat tavanneet yhdessä Smögenbrygganin baareista. Miehen kasvot olivat kirkastuneet naisen nähdessään. He olivat keskustelleet ja tanssineet. Heidän ystävänsä olivat jatkaneet juhlimista heidän ympärillään, ja kun kello oli lyönyt kolme yöllä, muut olivat vähitellen kadonneet veneisiinsä, joissa juhlat jatkuivat edelleen. Nainen oli kysynyt, haluaisiko mies tulla hänen kanssaan rantaan. Tämä oli nyökännyt.

Mies hyppäsi ensimmäisenä veteen, ja kun tuli naisen vuoro, tämä riisui mekkonsa ja alushousunsa. Tämä oli hetki, jollaisia sai kokea vain kerran elämässä. Kaksi nuorta ihmistä, kuuma kesäyö ja lämmin meri. Nainen liukui veteen, miehen syliin. Virkistävä vesi salpasi hänen hengityksensä. Mies kutsui häntä kauniiksi, omaksi prinsessakseen. Nainen halusi kovasti kuulla miehen puhuvan niin, mutta hiljensi tämän suudelmalla. Muutamaa tuntia aiemmin he eivät olleet aavistaneet kohtaavansa, ja nyt mies oli hänelle kaikki. Mies kosketti naista hellästi ja veti tämän lähelleen. Miehen syleilyssä nainen vilkaisi merelle ja tunsi vasten omaansa painautuneen vartalon värähtelevän onnesta. Se oli kaunista. Hänen ihonsa kihelmöi ja hän nautti miehen käsistä pehmeiden muotojensa ympärillä. Nainen tarttui miehen käsi-varteen, mutta huomasi jonkin olevan vialla. Käsivarsi oli kova ja kylmä. Pehmeys oli kadonnut. Jotain kankeaa osui naisen selkään. Hän kääntyi ympäri, ja samalla hetkellä hän kuuli miehen huudon. Heidän takanaan kellui ruumis. Vainajan kasvat kelluivat veden pinnalla, katse taivasta kohti. Sinivihreät silmät hohtivat pimeässä kuin Torskrännanin vesi.

Hetken taika oli yhtäkkiä poissa. He uivat nopeasti rappusille päästäkseen vaatteidensa luo. Märkinä ja palellen he vaelsivat takaisin Smögenbrygganille. Matkalla mies soitti hätänumeroon.

1

Perjantai 4. heinäkuuta

Uddevalla, Torpin kauppakeskus, Biltema

Vendela veti puisen pyykinkuivaustelineen hyllyltä. Paketoitua telinettä oli helppo kantaa kainalossa. Bill oli luvannut, että Vendela saisi pitää sitä pihalla talon takana, jos hän lupaisi, että myös Bill saisi ripustaa sinne omat ja tyttärensä Frejan uimapuvut. Vendela myönsi, että se oli vähintä, mitä hän voisi tarjota. Pyykinkuivausteline kainalossaan hän kierteli rautakaupan käytävillä, missä eripituiset ja -kokoiset miehet näpräisivät innoissaan pieniin lokeroihin huolellisesti lajiteltuja veneilytarvikkeita: ruuveja, muttereita, kumirenkaita ja muuta, mitä kesän projekteihin tarvittiin. Samassa Vendelan puhelin soi. Hän huomasi, että puhelimesta odotti vastaamaton viesti. Hän ehti avata ja lukaista viestin ennen kuin vastasi puheluun. Viesti oli Carlosilta, jonka hän oli tavannut Gran Canarialla. Carlos oli ottanut viimeksi yhteyttä jouluaattona, mutta sen jälkeen hänestä ei ollut kuulunut. Nyt mies kirjoitti: *Laskeudun Landvetterille huomenna. Voitko*

hakea minut? Abrazos C. Vendela oli tavannut Carlosin toissa talvena. Hän ei ollut kuullut miehestä sanaakaan sen jälkeen, ja joulunkin yhteydenotosta oli kulunut jo puoli vuotta. Hän inhosi sitä vatsanpohjan kihelmöintiä, jota tunsi ajatellessaan Carlosin leveää hymyä ja hänen vahvoja, meren karhentamia käsiään.

– Missä olet? Bill kysyi Vendelan viimein vastatessa puheliimeen.

– Torpissa, hän tokaisi ja tunsi poskiensa punoittavan kiusallisesti.

– Okei, Bill jatkoi. – Meille on tullut hälytys. Uimarit löysivät Torskrännanin rannalta kuolleen naisen. Minä ja Albin olemme nostaneet ruumiin vedestä ja ottaneet ambulanssin vastaan Grundsundissa.

– Onko uhri hukkunut? Vendela kysyi ja tunsi itsensä epämiellyttävän välinpitämättömäksi vastauksesta. Carlosin viesti oli lamauttanut hänet. Aikoisiko hän todella mennä huomenna lentokentälle miestä vastaan? Väsymys aiheutti ärsyttävän elohiiren hänen oikean silmänsä alle.

– Saamme sen selville tuota pikaa, Bill sanoi. – Mutta Lydia on ilmoittanut minulle, että sinä ja minä hoidamme tutkinnan.

– Eikö hän lähde tänään lomalle? Vendela kysyi.

– Valitettavasti ei, sanoi Bill. – Hän kertoi aikovansa työskennellä melkein koko kesän voidakseen lomailia talvella.

Vendela tiesi, että Billin oli aina ollut vaikea sopeutua pomonsa tiukkaan johtamistyyliin, vaikka Lydia olikin viime aikoina käyttäytynyt hieman sopuisammin.

– Löysittekö mitään muuta? Vendela kysyi ja huomasi kuulostavansa rikkinäiseltä levyltä.

– Kyllä, keräsimme rannalta pari vaatetta, jotka vien oitis teknikoille, paitsi jos...

– Paitsi jos tulen sinua vastaan Grundsundiin, Vendela täydensi.

– Aivan, sanoi Bill. – Voin näyttää sinulle muutaman kuvan, ja voit viedä vaatekassin Uddevallan poliisiasemalle.

– Sopii, sanoi Vendela valjusti. – Oliko muuta?

– Vain yksi outo asia... Vedestä löydetty nainen oli alasti, mutta kallioilta löytyi vain ohut vaaleanpunainen neuletakki, alushousut ja hiusnauha. Ei paitaa eikä shortseja. Ei myöskään kenkiä.

– Se on kieltämättä omituista, myönsi Vendela. – Ehkä jotkut lapset olivat löytäneet ne ja vieneet mukanaan.

– Kuulostat alakuloiselta, sanoi Bill. – Sanoinko jotain ikävää?

– Ei, et suinkaan, Vendela vakuutti. – Olen vain vähän väsynyt.

– Voitko tuoda kaksi annosta makkaraperunoita Bilteman kahviosta ja belgialaisia vohveleita mansikkahillolla? pyysi Bill.

– Totta kai, sanoi Vendela. – Ajan sivutoimisesti Foodoralle, kuten tiedät. Se sopii hyvin yhteen poliisityön kanssa.

– Anteeksi, sanoi Bill, – mutta meillä on hirveä nälkä.

– Kuten tavallista, Vendela virnisti. Matka Grundsundiin ei tässä säässä kuitenkaan kuulostanut yhtään hullummalta.

2

Smögen, Evert Taubes väg

Fred käyskenteli puutarhassa. Viime viikkojen lämpimät päivät olivat kypsytäneet kirsikat varhain. Hän hymyili tyytyväisenä. Kirsikkahilloa riittäisi koko talveksi, mutta hänen olisi poimittava marjat pian, tai muuten linnut ehtisivät syödä ne kaikki. Varsinaista vapaa-aikaa Fredillä ei ollut koskaan, mutta heinäkuussa töitä oli yleensä vähän. Ammattimaisen sukututkijan ja DNA-asiantuntijan työn parhaita etuja oli se, että jouluna ja heinäkuussa ihmiset osasivat ottaa rauhallisesti. Muina aikoina business veti senkin edestä. Ihmisillä ympäri maailman oli kiihkeä tarve löytää isä. Nykyään yhteyttä ottivat erityisesti Etelä-Amerikasta ja Aasiasta adoptoidut ihmiset. Monet heistä olivat tulleet Ruotsiin 1970-luvulla ja olivat nyt Fredin iässä. Pohdinta omasta syntyperästä oli ymmärrettävästi aiempaa ajankohtaisempaa.

Fred ajatteli omaa syntymäpäiväänsä viime pääsiäisenä. Häntä oli houkuttanut laittaa lehteen ilmoitus, jossa ystävällisesti mutta päättäväisesti kiellettiin ihmisiä onnittelemasta häntä hänen

50-vuotispäivänään. Kun hän mainitsi asiasta Vendelalle, pikkusisko oli nauranut hänelle suoraan päin naamaa. Ei ilkeästi, mutta pitkään. – Täytät vasta viisikymmentä, Vendela oli sanonut, – et yhdeksänkymmentä.

Ehkä sisko oli oikeassa. Kun syntymäpäivä oli lopulta tullut, Fred oli juhlistanut sitä kylmällä uinnilla Flöjtensin uimarannalla ja sitten tarjonnut Vendelalle maistelumeneyn, jonka hän oli tuonut kotiin Tant Antonista. Pennykin oli maistanut kampsimpukkaa ja mongolialaista sticky beefiä. Se oli ollut mukavaa. Sven oli soittanut New Yorkista ja laulanut. Se oli ollut kauheaa, mutta Fred oli ollut tyytyväinen, että Sven oli sopivan kaukana.

– Sinun täytyy tulla juhlimaan synttäreitäsi tänne Manhattanille, Sven oli sanonut.

– Luoja varjelkoon, en ikinä, oli Fred vastannut, ja sitten he olivat molemmat nauraneet.

Sven, joka oli ollut hänen ystävänsä lapsesta asti, tunsivat hänet hyvin. Kerran Sven oli lähettänyt hänelle kopion salaisesta asiakirjasta, joka sisälsi tutkintatietoja ja jonka hänen työnantajansa FBI oli vuotanut. Fred oli ollut siitä todella kiitollinen. Tuon tapauksen jälkeen Vendela oli tuonut Fredille Amarone Luigi Righetto -viiniä, joka oli Fredin suosikki, ja paketin tyylikkää alushousuja, mikä oli yliampuvaa mutta silti huomaavaista.

– Voinko maistaa muutaman? kysyi ääni aidan toiselta puolelta.

– Totta kai, Fred sanoi ja kääntyi ympäri.

Se oli Louise, joka seisoj kujan koiransa kanssa. Penny oli jo haistanut heidät ja oli rientänyt nuolemaan Fredin koiran Siggen kuonoa aidan rakojen välistä.

– *Poimitaanko kirsikoita puutarhastasi, sinä ja minä, vau vau*

vau, Louise lauloi leikkisästi 1970-luvun kesähittiä tapaillen. Fred arveli Louisen kiusoittelevan häntä.

– Voimme tehdä niin, hän sanoi ja hymyili nolostuneena. – Tule sisään.

Fred avasi portin ja näki, kuinka Penny riemastui Louisen vierailusta.

Louise asui hieman kauempana kujalla, ja yhdessä Fredin kanssa he olivat kotikatunsa ainoat ympärivuotiset asukkaat. Fred ojensi hänelle pienen sangon.

– Täytyä tämä, hän sanoi. Yleensä Fred nuukaili kirsikoiden kanssa, koska ne olivat satokauden ensimmäiset makeat rubiinit, mutta Louisen edessä hän halusi esittää anteliasta.

Louise alkoi poimia alimpien oksien marjoja. Hetken kuluttua hän maistoi yhtä.

– Ne ovat jumalaisia, hän sanoi. – Mitä lajiketta ne ovat?

– Early Star, sanoi Fred. – Ne kypsyvät todella aikaisin, mikä on hauskaa.

– Oletko lukenut siitä naisesta? Louise kysyi. Hänen katseensa muuttui yhtäkkiä pelokkaaksi.

– En, mistä naisesta? Fred kysyi ja poimi muutaman marjan, jotka kasvoivat oksalla yhtenä terttuna.

– Jotkut uimarit löysivät aamulla kuolleen naisen. Poliisi on nostanut ruumiin vedestä.

– Mitä ihmettä? kysyi Fred. Hänen ajatuksensa laukkasivat. – Oliko hän hukkunut?

– Siltä näyttää, Louise sanoi. – Poliisi on ollut vähäpuheinen, mutta toistaiseksi he eivät näytä epäilevän rikosta.

– No, parempi niin, sanoi Fred ääneen. Viime vuosina hän oli uteliaisuutensa vuoksi sekaantunut joihinkin Vendelan poliisitutkintoihin, mutta sittemmin hän oli päättänyt välttää sitä kaikin

keinoin. Joka kerta tuloksena oli ollut sekava ja vaarallinen soppa, ja hän oli tajunnut, että hän vaaransi sisarensa turvallisuuden sekaantumalla tämän asioihin.

Louise oli täyttänyt ämpärinsä viininpunaisilla marjoilla ja näytti tyytyväiseltä.

– Laitatko yleensä konjakkia kirsikkahilloon? hän kysyi.

– Silloin tällöin, Fred vastasi. – Minusta kirsikat ovat parhaimmillaan sellaisenaan tai hieman vaniljalla maustettuina. Mutta se on makuasia. On hauskaa kokeilla erilaisia yhdistelmiä. Minusta kirsikkahillo sopii parhaiten munajuuston ja pannukakun kanssa.

– Menen myöhemmin Kungshamniin ostoksille, haluatko tulla mukaan?

– Ehkäpä, vastasi Fred epäröivästi. – Tule koputtamaan oveni, kun olet lähdössä.

Fred oli ollut Louisen kanssa shoppailemassa pari kertaa aiemminkin, ja se oli sujunut hyvin. Aiemmin hän oli yrittänyt vältellä Louisea, koska häntä hävetti poskiensa punoitus ja änkytys, joka ilmestyi aina, kun hermostuneisuus otti vallan. Nyt hän kuitenkin halusi, että Louise menisi kotiin, koska hän tahtoi ottaa selvää vedestä löytyneestä kuolleesta naisesta ja keittää kirsikkahilloa ennen kuin oli aika lähteä.

3

Grundsundin venesatama, Fågelkärr

Bill ja Albin olivat saapuneet poliisiveneellä aivan Vendelan venepaikan tuntumaan. Vendela oli ollut aikeissa siirtää oman veneensä Lysekiliin, koska asui nykyään siellä, mutta ei ollut vielä saanut aikaiseksi. Aurinko lämmitti heidän veneensä perää, ja muutama kesälomaa viettävä lapsi suppilautaili kanavalla, joka ulottui Grundsundin eteläpäästä pohjoiseen. Bill katseli Albinia, joka kuurasi kiihkeästi poliisiveneen kantta. He olivat olleet jo hyvän aikaa vaiti. Bill tiesi, että kun Albin tuli nälkäiseksi, tästä tuli kärsimätöntä seuraa. Muuten Albin kyllä oli viilipyttymäisen rauhallinen. Bill oli saanut tietää, että Ana Vargas oli ilmoitettu kadonneeksi edellisenä päivänä. Anan oli ollut tarkoitus vieraila vanhempiensa luona Hunnebostrandissa iltapäivällä, mutta hän ei ollut koskaan saapunut paikalle. Vanhemmat olivat soittaneet poliisille yhdeksän aikaan illalla, kun tytär ei ollut saapunut eikä vastannut puhelimeensa.

Bill soitti oikeuslääkäri Tindra Bonnerille.

– Onko siellä minun suosikkipoliisini? Tindra kysyi ennen kuin Bill ehti esittäytyä.

– En usko, sanoi Bill, – ainakaan tämän puhelun jälkeen.

– Onko tilanne niin paha? Tindra vitsaili.

– Kyse on siitä naisesta, joka löydettiin kuolleena rannasta tänä aamuna. Voiko kyseessä olla sama espanjalainen nainen, joka ilmoitettiin kadonneeksi eilen?

Bill kuuli Tindran hengityksen toisessa päässä.

– Ei se ole mahdotonta, Tindra vastasi. Bill kuuli Tindran äänen taustalta ruokailuvälineiden teräksisen kolinan.

– Oletko ruumishuoneella? Bill ihmetteli järkyttyneenä.

– Haha, en, sanoi Tindra. – Syön varhaista lounasta kahvilassa. Tarjolla on paistettua lenkkimakkaraa ja makaronimuhennosta, sinun olisi pitänyt olla täällä.

– Ehkä, sanoi Bill helpottuneena. – Onko sinulla mitään viitteitä naisen henkilöllisyydestä?

– Hän saattaa ehkä olla espanjalainen, sanoi Tindra. – Mutta en voi vielä varmistaa, onko kyseessä Ana Vargas. Se on kyllä teoria, johon voimme paneutua tarkemmin. Puhutaan siitä lisää myöhemmin.

Kun he lopettivat puhelun, Bill näki Vendelan vihdoinkin kävelevän laiturille iso paperikassi kädessään.

– Tervetuloa! sanoi Albin. Hän nakkasi pesuharjan sivuun ja nosti käden lippaan Vendelan astuessa alukseen.

– Ette yleensä toivota minua tervetulleeksi näin juhlallisesti, Vendela vitsaili. – Riittääkö pari annosta makkaraperunoita työkykynne palauttamiseen?

Albin oli kattanut tarvikelaatikon päälle pöydän, jonka ääressä heillä oli tapana syödä kesäisin. Kollegat nauttivat herkullisista

annoksista ja maiskuttivat tyytyväisenä huuliaan suupalojen välissä.

– Oletko päässyt perille niistä vaatteista? kysyi Vendela, kun he olivat syöneet ja käyneet kiinni belgialaisiin vohveleihin.

– En vielä, ja ehkä on huono idea viedä niitä vielä teknikoille, sanoi Bill. – Ehkä meidän pitäisi näyttää ne ensin Ana Vargasin vanhemmille. Ana katosi eilen Hunnebostrandista.

– Ahaa, sanoi Vendela. – Oletteko jo saaneet selville vainajan henkilöllisyyden? Vendela tarttui vohveliin ja puraisi sitä kuin voileipää.

– Emme ole saaneet sitä vahvistettua, sanoi Albin, – mutta vaikuttaa siltä, että nainen, jonka naarasimme merestä, saattaa olla kotoisin Espanjasta, aivan kuten Ana. Siksi epäilemme, että heillä on yhteys.

– Toivottavasti Tindra ottaa pian yhteyttä, jotta saamme varmuuden asiasta.

Vendela pyyhki vohvelin tahrimat sormensa kosteuspyyhkeeseen. Bill haki ohjaamon puolelta pussin.

– Katso tätä, hän sanoi ja laski vaaleanpunaisen neuletakin, alushousut ja hiusnauhan pöydälle.

– Minun on vaikea uskoa, että vainaja oli juhlimassa Smögenbrygganilla vain tuossa asussa.

Vendela mietti. Jokin oli vialla, sen hän tajusi nopeasti, mutta oliko liian aikaista ottaa yhteyttä Anan vanhempiin? Hän ei ollut varma, mutta hänen vaistonsa sanoi, että niin oli tehtävä. Oikeuslääkärin vastaus saattoi viivästyä useita päiviä, ja silloin tutkinta pysähtyisi tarpeettoman pitkäksi aikaa.

– Mitä ajattelit tehdä? Bill kysyi.

– Ajattelin ajaa ensin Ana Vargasin vanhempien luo ja jättää vaatteet sen jälkeen teknikoille. Mitä sanotte? Vendela katsoi Bil-

liä ja Albinia, mutta Albin käänsi katseensa paljastamatta mielipidettään. Jos he aikoivat rikkoa sääntöjä, Albin halusi pysyä asiasta erossa.

Jotkin satamassa lipuvista veneistä suuntasivat kohti Vasholmarin kallioluotoja ja lähialueiden kauniita lahtia. Myös Billin ja Albinin oli aika lähteä merelle, koska heidän tehtävänsä oli suoritettu. Vendela korjasi ruokailuvälineet pois ja otti pussin vilatakkeineen mukaansa. Yhtäkkiä laiturin päästä kuului ääni.

– Täälläkö te olette?

Ääni kuului Fransille, joka saapui kävellen laituria pitkin. – Oletteko menossa Lysekiliin? hän kysyi Billiltä.

– Kyllä, olitko Lydian luona? Bill kysyi. Frans oli poliisipäällikön veljenpoika ja myös Billin tyttären Frejan hyvä ystävä.

Frans nyökkäsi.

– Voinko tulla mukaan? hän tiedusteli. – Ajattelin kysyä Frejalta, haluaisiko hän keksiä jotain mukavaa tekemistä yhdessä.

– Varmasti haluaa, sanoi Bill iloisena. Kesäloma oli alkanut jo kauan sitten, ja Bill tiesi, ettei Frejan ympärillä varsinaisesti parveillut ystäviä.

Frans hyppäsi veneeseen ja Vendela jatkoi matkaa autolleen. Jos hänellä oli tuuria, teknikot voisivat saada neuleen ja muut tarvarat tutkittavakseen aikaisin seuraavana aamuna, kun heillä oli kokous Uddevallassa. Vendela toivoi välttyvänsä ajamasta edestakaisin Grundsundista Hunnebohon, sieltä edelleen Uddevallaan ja sitten kotiin Lysekiliin. Mutta sellaista ramppaamista hänen päivänsä joskus olivat. Hän kadehti Billiä, joka pystyi nopeasti ja helposti kulkemaan poliisiveneellä satamien välillä koko rannikolla. Autotiet mutkittelivat ja niillä ajaminen oli hidasta, kun taas meri oli suora reitti minne tahansa. Radio käynnistyi heti, kun hän käänsi avainta. Ajaessaan hän kuuli uutisen – Makrill-

vikenin edustalta Smögenistä oli löydetty hukkunut nainen. Toimittaja kertoi, että poliisi ei toistaiseksi ollut halukas paljastamaan yksityiskohtia tapahtumien kulusta.

Hän soitti Anan perheelle ja nielaisi, kun Anan äiti vastasi puhelimeen.

OUTO KUOLEMANTAPAUS TUO SYNKKIÄ PILVIÄ KESKELLE SAARISTON KAUNEINTA KESÄÄ

On kesän ensimmäinen lämmin yö, ja rakastunut nuoripari hiipii kuutamouinnille Torskrännanin kallioille. Romanttinen tunnelma on hetkessä tipotießään, kun aallot kuljettavat rantaan tuntemattoman naisen ruumiin. Paikalle kutsutaan saaristolaispoliisi Bill Strand, jonka kesäloma vaihtuu murhatutkinnaksi.

Samaan aikaan rikostutkija Vendela Morris saa odottamattoman vierailijan. Vendelan poliisityöt jäävät hetkeksi taka-alalle, ja tunnollinen Bill joutuu hoitamaan rikostutkintaa yksin. Kun paljastuu, että useampikin henkilö on valehdellut puuhistaan, on saaristolaispoliisilla kiire selvittää rikos ennen kuin on liian myöhäistä.

Anna Ihrén on kansainvälistä mainetta niittänyt ruotsalainen rikoskirjailija. *Murha kesäyössä* on kolmas osa lämminhenkistä Saaristolaispoliisi-sarjaa, joka seuraa saaristopartion tutkimuksia Ruotsin kuvankauniilla länsirannikolla.